

[Handelsministeren.]

parti ville være betænkelige ved at gøre undtagelsesbestemmelsen videre og dermed også mere vanskeligt administrerbar, end den er nu. Det er baggrunden for, at vi har afvist dette ændringsforslag.

Jeg sagde i indledningen, at der syntes at være en meget kraftig forskel i vurderingerne af disse lovforslag, og jeg kan vel slutte med at nævne hr. Ninn-Hansens betragtning om, at vi med disse lovforslag foretog, som han sagde, „en mishandling“ af erhvervslivet, sat over for betragtninger fra hr. Ømann, hr. Knud Jespersen, hr. Kaj Hansen og hr. Sigsgaard, som nogenlunde samstemmende betragtede denne lovgivning som, som det blev sagt fra et par af de herres side, et figenblad, der skulle skjule den nøgenhed, der var bag dette lovkompleks, som ingen reel virkning ville have. Jeg tror, disse skarpe vurderinger altid er for forgrovede, for forenkledte til at kunne anvendes. Jeg tror, at det erfaringsmateriale, som dette folketing, handelsministeriet, monopoltilsynet og andre myndigheder gennem årene har fået i behandlingen af avancestoplove og i behandlingen af udbyttebegrænsningslove, har en sådan karakter og et sådant omfang, at vi ved med sikkerhed, at vi kan administrere love af denne art med det resultat, at vi opnår en begrænsning i nogle indkomster, og at vi, hvad der er væsentligere, opnår nogle for brugerne værdifulde begrænsninger i den prisdannelse, der ellers ville have fundet sted.

Jeg erkender, at vi kan ikke påberåbe os tilsvarende erfaringer vedrørende rentemarginalloven, men sådan som loven er formuleret, kan der vist ikke være nogen diskussion om, at dens samlede resultat vil være, at rentemarginalerne for samtlige landets pengeinstitutter lagt i en samlet sum vil gå ned, og det må være en rigtig og enkel måde at starte behandlingen af dette kompleks på, indtil vi kan komme videre.

Jeg skal derfor sige tak til de mange, der gennem deres bemærkninger om disse lovforslag har støttet deres gennemførelse, og sige tak for det meget omfattende og døgnlange udvalgsarbejde, der ligger bag dette resultat.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Da jeg i fredags gav min redegørelse for

de lovforslag, vi snart skal stemme om, gav jeg udtryk for, at det ikke var med let sind, vi på denne måde greb ind i overenskomstsituationen på arbejdsmarkedet. Jeg gjorde det, fordi indgreb af denne art kun bør finde sted i en situation, hvor der så at sige ikke er andet at gøre. Det mener vi først og fremmest, fordi vi nu engang er af den opfattelse, at det er af afgørende betydning, at der arbejdes på vilkår, som lønmodtagerne selv gennem deres valgte repræsentanter har forhandlet sig frem til, og som de også har bekræftet gennem deres afstemning.

Men enhver må erkende, at der gives situationer, hvor selv fundamentale principper må vige for endnu mere vigtige og måske endog livsvigtige hensyn. Det er en sådan situation, vi står i i dag. For regeringen er det helt afgørende, som det er sagt mange gange, at få arbejdsløsheden bekæmpet. Der er mange ting, der skal gøres for at nå dette mål, men der er to ting, der er helt afgørende. Vi må have skabt et stabilt grundlag, som produktionen kan tilrettelægges på, og vi må undgå, at landet kastes ud i en omfattende og lammende arbejdskonflikt, hvorved både eksporterhvervene og de erhverv, som konkurrerer med importen, får store tab. Det er tab, som kan ligge langt ud over de normale produktionstab, som en konflikt ellers kan være årsag til.

Der er jo partier i denne sal, der ikke har villet acceptere denne problemstilling. Det giver mig ærlig talt ingen søvnløse nætter, at hr. Glistrup og hans parti endnu en gang vender det døve øre til alle reelle problemer og fortsætter en behændig jongleren med begreber og standpunkter. Hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Poul Hartling har klart påvist dette i to helt præcise og meget afslørende indlæg. Jeg vil tilføje, at hr. Glistrup har jo i tide og utide bebrejdet det, som hr. Glistrup kalder „gammelpartierne“, at de kun kunne snakke; det er handling, der skal til, sagde hr. Glistrup. Nu foretrækker hr. Glistrup snak. Det er ikke det, vi har brug for netop i denne situation. Det er en indgående behandling af sagerne, men derefter handling, og det er det, vi er ved at foretage nu.

Det påvirker mig derimod mere, når jeg bebrejdes indgrebene i konflikten fra partier, der har et vist tilhold i arbejderkredse. Må jeg i den forbindelse have lov at citere